

«Για τη ΓΣΕΕ και για ολόκληρο το συνδικαλιστικό κίνημα της χώρας, η Πρωτομαγιά είναι ημέρα μνήμης και αγώνα και όχι αργία. Γι' αυτό θα εντάξει στη 48ωρη Γενική Απεργία, τις κινητοποιήσεις της Πρωτομαγιάς».

Εντάξει το καταλάβαμε. Την υποχρέωση της πολυθρόνητης 48ωρης απεργίας της ΓΣΕΕ που θα γινόταν «εάν και όταν θα έλθει το νομοσχέδιο για το ασφαλιστικό», σκέφτονται να την διεκπεραιώσουν ακόμη και στο ψήσιμο του αρνιού. Τέτοιος εκφυλισμός! Εδώ που τα λέμε, τρεις μέρες μετά τη σταύρωση, ταιριάζει στη λογική της **yesEE**.

Είναι χρήσιμο να θυμηθούμε την ακολουθία που μας έφερε ως εδώ.

Οι δύο πρώτοι μήνες της χρονιάς, σημαδεύτηκαν από μια **αγωνιστική έκρηξη** των αγροτών, διαφόρων επιστημονικών στρωμάτων, αλλά και από αγωνιστικές κινητοποιήσεις των μισθωτών εργαζομένων, με αφορμή την ανακοίνωση των **αντι-ασφαλιστικών μέτρων** της κυβέρνησης.

Αν για την τελευταία, αυτή η κοινωνική ρωγή ήταν μια σημαντική **πολιτική δοκιμασία**, για τις μαχόμενες δυνάμεις της αριστεράς και του εργατικού κινήματος, αποτελούσε μια **σημαντική ευκαιρία**: Να περάσουν στην **πολιτική αντεπίθεση** με στόχο την ανατροπή της αντεργατικής νεοφιλελεύθερης πολιτικής της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, συμμαχώντας και στηρίζοντας την τάση επανόδου των κοινωνικών αγώνων, μέσω μιας **ανοιχτής πολιτικής δέσμευσης σε πρακτικές κοινής δράσης**. Με τα κοινά όπλα, αλλά και με τα ξεχωριστά όπλα κάθε πολιτικής δύναμης. Βαδίζοντας μαζί και χώρια, αλλά χτυπώντας μαζί και στη στιγμή της αγωνιστικής έξαρσης, με το στόχο τη ανάπτυξη και πολιτικοποίησή της.

Αντί για αυτό, μετά τον πρώτο κύκλο των αγωνιστικών κινητοποιήσεων, είχαμε δύο κορυφαίες επιλογές, με συμβολική αλλά και ουσιαστική βαρύτητα σε **αντίθετη κατεύθυνση**.

Πρώτο, στους αγρότες, το ΚΚΕ έτρεξε να συναγωνιστεί τη ΝΔ σε **πρωτοβουλίες διαλόγου με την κυβέρνηση**, και στα γνωστά τσιπουράκια ως δώρο στον Τσίπρα. Για άλλη μια φορά

επιβεβαιώθηκε το γνωστό και τετριμμένο: όταν ακούς για «κλιμάκωση» και ειδικά για πανελλαδικό συλλαλητήριο στην Αθήνα, κάποιος αγωνιστικός κύκλος πάει για θάψιμο με τιμές, υποσχέσεις και μεγάλα λόγια.

Δεύτερο, μετά την πανελλαδική απεργία στις 4 Φλεβάρη, με πρόταση του ΠΑΜΕ και συμφωνία ΛΑΕ –και βεβαίως και των ΣΥΡΙΖΑ, ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ!- **η κλιμάκωση** (να τες πάλι οι λέξεις ντυμένες με τόσα ψέματα), **ανατέθηκε πλήρως στην ΓΣΕΕ** του Παναγόπουλου και της παρέας του. Για πότε; Μα «όταν και αν η κυβέρνηση τολμήσει να καταθέσει το αντι-ασφαλιστικό νομοσχέδιο». Δηλαδή προετοιμασία για τον επικήδειο, σε μια κηδεία που θεωρείται δεδομένη. Πρόκειται για την περιβόητη 48ωρη απεργία-φάντασμα, με την οποία ξεκινήσαμε αυτό το σχόλιο.

Οι δύο αυτές **πολιτικές κινήσεις**, βοήθησαν απίστευτα την κυβέρνηση να περάσει, προσωρινά τουλάχιστον, τον κάβο της κοινωνικής διαμαρτυρίας και να κερδίσει πολιτικό χρόνο στις «διαπραγματεύσεις» με τους «κακούς δανειστές», που –τι περίεργο!- ζητούν «όλο και περισσότερα πράγματα». Με τη μέθοδο της σταδιακής διολίσθησης, **τα μέτρα βαθαίνουν και βαραίνουν**, αλλά η συνυπογραφή του τέταρτου μνημονίου θεωρείται πλέον «αναπόφευκτη», με την βοήθεια και της επισειόμενης πρόκλησης «πιστωτικού γεγονότος», με το οποίο απειλεί το ΔΝΤ, αλλά ακόμη περισσότερο εύχεται να περιρρέει ως φήμη η ίδια η κυβέρνηση.

Η δοκιμασμένη αριστοτεχνική πολιτική του ΣΥΡΙΖΑ όπως τη ζήσαμε στο 7μηνο της περυσινής «διαπραγμάτευσης», επιστρατεύεται ξανά. Οδηγούνται τα πράγματα στο αμήν (με σταδιακές υποχωρήσεις ή/και πληρωμές δόσεων χρέους), χτίζεται ο μύθος των «υπέρτερης δύναμης τεράτων που θα μας καταπιούν», και στο τέλος επιδεικνύεται ο ερεβώδης γκρεμός μαζί με το σοφό ερώτημα: «Προτείνει κανείς να πηδήξουμε προς το θάνατο;»

Η μετατροπή του λαϊκού **ΟΧΙ** του δημοψηφίσματος σε ένα ταπεινωτικό **ΝΑΙ** σε Τρίτο Μνημόνιο, με σχετικά λίγες απώλειες για τον ΣΥΡΙΖΑ, μπορεί να ερμηνευθεί μόνο ως **υποσύνολο και κορύφωση** της επιτυχούς τελικά εφαρμογής μιας ακόμη **μεγαλύτερης αντιστροφής** που πέτυχε ο ΣΥΡΙΖΑ: Να μετατρέψει το θολό αντιμνημονιακό λαϊκό τσουνάμι με εν δυνάμει ανατρεπτικά χαρακτηριστικά, σε σταθεροποιητικό παράγοντα πολιτικής συνοχής του κλονισμένου αστικού πολιτικού συστήματος και ειδικότερα του δεσμού συμφέροντος του ελληνικού κεφαλαίου με την ευρωζώνη και την ΕΕ. Πρέπει να το παραδεχτούμε: Ο ΣΥΡΙΖΑ και ο σύγχρονος νέο-ρεφορμισμός ευρωπαϊκής κοπής **δίδαξε αστική πολιτική υψηλού ρίσκου**. Πρόκειται για μια συζήτηση που δεν έχει γίνει...

Ακόμη περισσότερο, όταν αυτή η συζήτηση αφορά την συγκέντρωση της προσοχής για την πιο επείγουσα ανάγκη ενός μετώπου αντίστασης, αντεπίθεσης, αντιπολίτευσης και ρήξης για την ανατροπή της αντεργατικής καταιγίδας. Ένα τέτοιο μέτωπο προϋποθέτει δύο πολύ ακριβά και αλληλοτροφοδοτούμενα πράγματα.

Πρώτο, ένα ισχυρό αριστερό αντικαπιταλιστικό ρεύμα, απόλυτα αντιπαραθετικό προς την ευρωενωσιακή και αστική πολιτική. Που να εδράζει την πολιτική του παρέμβαση, στην ανάγκη μιας απάντησης στα ζωτικά κοινωνικά και εργατικά προβλήματα, μέσα από τον κλονισμό και την ανατροπή της κυριαρχίας του κεφαλαίου και της πρόσδεσης της Ελλάδας στο σφαγείο της ΕΕ

Δεύτερο, ένα ευρύτατο κοινωνικό αγωνιστικό μέτωπο ρήξης, με πυρήνα ένα ανατρεπτικό μαχόμενο εργατικό κίνημα, που θα μπορεί να ενώσει την πιο ισχυρή και ταυτόχρονα την πλέον χτυπημένη δύναμη της ελληνικής κοινωνίας, δηλαδή τα μισθωτά στρώματα (εργαζόμενα ή άνεργα) και ειδικά τη νέα γενιά.

Ισχυρή αντικαπιταλιστική αριστερά δεν μπορεί να υπάρξει χωρίς το περιβάλλον γόνιμης υγρασίας ενός μαχόμενου κοινωνικού μετώπου ανατροπής. Αλλά και το δεύτερο, χωρίς ηγεμονία μιας σύγχρονης αντικαπιταλιστικής αντίληψης, τουλάχιστον σε ένα κρίσιμο τμήμα πρωτοπόρων αγωνιστών, θα είναι τελικά έρμαιο της αστικής ή/και ρεφορμιστικής πολιτικής. Συνεπώς, δεν έχουμε να διαλέξουμε, αλλά να παλέψουμε για τα δύσκολα...

Δύσκολη προσπάθεια. Αλλά ας ξεκινήσουμε από το στοιχειώδες: Κανένας πόλεμος δεν κερδήθηκε χρησιμοποιώντας τους χάρτες, τα όπλα και τη γλώσσα του εχθρού. Αν κέντρο της προσπάθειας ανατροπής είναι αυτή η ΓΣΕΕ και οι πολιτικές λογικές στην αριστερά που την στηρίζουν συνειδητά ή όχι, τότε χαιρέτισματα...

Π.Μ.